

Αυξανόμενοι εν Χριστώ

Με το θάνατό Του στο σταυρό, ο Ιησούς θριάμβευσε κατά των δυνάμεων του κακού. Αυτός που υπέταξε τα δαιμονικά πνεύματα κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας Του, σύντριψε τις δυνάμεις τους και εξασφάλισε την ολοκληρωτική τους καταδίκη. Η νίκη του Ιησού Χριστού μάς προσφέρει νίκη κατά των δυνάμεων του κακού που συνεχώς επιδιώκουν ακόμη να ασκήσουν έλεγχο επάνω μας, καθώς βαδίζουμε μαζί Του αρμονικά, γεμάτοι χαρά και βεβαιότητα για την αγάπη Του. Τώρα το Άγιο Πνεύμα κατοικεί μέσα μας και μας ενδυναμώνει. Έχοντας τη διαρκή πεποίθηση ότι ο Ιησούς είναι ο Σωτήρας και Κύριος της ζωής μας, ελευθερωνόμαστε από το βάρος των πρότερων πράξεών μας. Δε ζούμε πλέον στο σκοτάδι, στο φόβο των πονηρών δυνάμεων, στην άγνοια, και στη χωρίς νόημα και σκοπό παλαιότερη ζωή μας. Με αυτήν τη νέα ελευθερία εν Χριστώ, καλούμαστε να αυξηθούμε κατά την ομοιότητά του χαρακτήρα Του, να επικοινωνούμε μαζί Του καθημερινά μέσω της προσευχής, να θρεφόμαστε με το Λόγο Του, μελετώντας αυτόν και την πρόνοιά Του, να ψάλλουμε τους ύμνους Του, να συγκεντρωνόμαστε όλοι μαζί για λατρεία και να συμμετέχουμε στην αποστολή της εκκλησίας. Καθώς θα αφιερωνόμαστε στην τρυφερή υπηρεσία προς τους γύρω μας και στη μαρτυρία της σωτηρίας Του, η διαρκής παρουσία Του στη ζωή μας μέσω του Αγίου Πνεύματος θα μεταμορφώνει κάθε λε-

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

πτό και κάθε αποστολή μας σε μια πνευματική εμπειρία. (Ψαλ. α' 1, 2, κγ' 4, οζ' 11, 12, Κολ. α' 13, 14, β' 6, 14, 15, Λουκ. ι' 17-20, Εφεσ. ε' 19, 20, ζ' 12-18, Α' Θεσ. ε' 23, Β' Πέτρ. β' 9, γ' 18, Β' Κορ. γ' 17, 18, Φιλ. γ' 7-14, Α' Θεσ. ε' 16-18, Ματ. κ' 25-28, Ιωάν. κ' 21, Γαλ. ε' 22-25, Ρωμ. η' 38, 39, Α' Ιωάν. δ' 4, Εβρ. ι' 25.)

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΕΥΤΥΧΙΑΣ. Ένας σπόρος φυτρώνει και η εμφάνιση εκείνων των πρώτων δύο φύλλων κάνουν τον κηπουρό χαρούμενο. Ένα μωρό γεννιέται και με το πρώτο του κλάμα ανακοινώνει την άφιξή του στον κόσμο. Η μητέρα ξεχνάει τον πόνο της και μαζί με την υπόλοιπη οικογένεια χαίρεται και γιορτάζει το ευτυχές γεγονός. Ένα έθνος ελευθερώνεται, και πλήθος κόσμου συρρέει στους δρόμους και στις πλατείες, κυματίζοντας τα σύμβολα της νεοσύστατης χαράς τους. Όμως φανταστείτε αν: Εκείνα τα δύο φύλλα δε γίνουν τέσσερα, αλλά παραμείνουν τα ίδια ή ξεραθούν. Ένα χρόνο αργότερα το μωρό δε μαθαίνει να χαμογελάει και δεν κάνει τα πρώτα του βήματα, παραμένοντας στάσιμο στην απλότητα της άφιξής του στον κόσμο, και το έθνος που μόλις απέκτησε την ελευθερία του επιστρέφει στην πρότερη κατάστασή του, σε μια φυλακή τρόμου, βασανιστηρίων και αιχμαλωσίας.

Η χαρά του κηπουρού, η έκσταση της μητέρας και η ελπίδα για ένα ελεύθερο μέλλον μετατρέπεται σε απογοήτευση, πόνο και θλίψη. Η ανάπτυξη - η συνεχής και αδιάκοπη ωρίμανση και η αύξηση καρποφορίας - είναι απαραίτητη για τη ζωή. Χωρίς αυτήν, η γέννηση δεν έχει νόημα, σκοπό ή προορισμό.

Η ανάπτυξη είναι μια αδιάσπαστη εξίσωση της ζωής - τόσο σωματική όσο και πνευματική. Η σωματική ανάπτυξη απαιτεί κατάλληλο περιβάλλον, κατάλληλη διατροφή, ανατροφή, άσκηση, εκπαίδευση, εξάσκηση και ένα σκοπό ζωής. Αλλά το θέμα

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

που θα πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη εδώ, είναι η πνευματική ανάπτυξη. Πώς αυξανόμαστε εν Χριστώ και πώς ωριμάζουμε ως Χριστιανοί; Ποια είναι τα κοινά χαρακτηριστικά της πνευματικής ανάπτυξης;

Η Ζωή αρχίζει με το Θάνατο

Ίσως η πιο βασική και μοναδική αρχή για τη χριστιανική ζωή είναι ότι ξεκινάει με το θάνατο – στην πραγματικότητα, με δύο περιπτώσεις θανάτου. Πρώτον, ο σταυρικός θάνατος του Ιησού Χριστού επιτρέπει τη νέα μας ζωή – απαλλαγμένη από την κυριαρχία του Σατανά (Κολ. α' 13, 14), απαλλαγμένη από την κατάδική της αμαρτίας (Ρωμ. η' 1), απαλλαγμένη από το θάνατο και την ποινή της αμαρτίας (Ρωμ. ζ' 23) – φέρνοντας συμφιλίωση μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων. Δεύτερον, ο θάνατος του εγώ, καθιστά δυνατόν σε μας να λάβουμε τη ζωή που μας προσφέρει ο Θεός. Και τρίτον, αυτό έχει ως αποτέλεσμα να βαδίζουμε σε μια νέα ζωή.

Ο Θάνατος του Χριστού. Ο σταυρός έχει πρωταρχική σημασία στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία. Χωρίς αυτόν ο Σατανάς και οι δαιμονικές δυνάμεις δε θα είχαν ηττηθεί, το πρόβλημα της αμαρτίας δε θα είχε λυθεί και ο θάνατος δε θα είχε συντριφθεί. Ο απόστολος Ιωάννης μας λέει: « αι το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας.» Α' Ιωάν. α' 7. «Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον...» λέει το πιο αγαπημένο εδάφιο της Αγίας Γραφής. Εάν η αγάπη του Θεού συνέλαβε και δημιούργησε το σχέδιο της σωτηρίας, η εκτέλεση αυτού του σχεδίου επεξηγείται στο δεύτερο μέρος αυτού του εδαφίου: «' στε έδωκε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή.» Η μοναδικότητα της προσφοράς του Θεού δεν ήταν ότι έδωσε τον Υιό Του, αλλά ότι Τον έδωσε για να πεθάνει για τις αμαρτίες μας. Χωρίς το σταυρό

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

δε θα υπήρχε άφεση αμαρτιών, αιώνια ζωή και συντριπτική νίκη κατά του Σατανά.

Με το σταυρικό Του θάνατο, ο Ιησούς Χριστός θριάμβευσε κατά του Σατανά. Από τους τρομερούς πειρασμούς στην έρημο έως τις αγωνιώδεις στιγμές στον κήπο της Γεθσημανής, ο Σατανάς επιτιθόταν ανηλεώς στον Υιό του Θεού – με σκοπό να αποδυναμώσει τη βούλησή Του, να Τον κάνει να παρεκκλίνει από το δρόμο Του, να χάσει την εμπιστοσύνη Του προς τον Πατέρα Του πιέζοντάς Τον να παρακάμψει από το μονοπάτι που θα Τον οδηγούσε να υπομείνει το πικρό ποτήρι των αμαρτιών της ανθρωπότητας, ως υπέρτατη θυσία για λογαριασμό τους. Ο σταυρός ήταν η τελική επίθεση. Εκεί, «ο Σατανάς με τους αγγέλους του, με ανθρώπινη μορφή, ήταν παρόντες στο σταυρό»¹, για να διεξάγουν τη μεγαλύτερη διαμάχη κατά του Θεού, με απώτερο σκοπό την ελπίδα πως ο Ιησούς Χριστός θα εγκατέλειπε το σταυρό και θα αποτύγχανε να εκπληρώσει το σωτήριο σχέδιο του Θεού, την προσφορά του Υιού Του ως θυσία για την αμαρτία (Ιωάν. γ' 16). Όμως ο Χριστός παραδίνοντας τη ζωή Του στο σταυρό, σύντριψε τη δύναμη του Σατανά, «Απογυμνώσας τας αρχάς και τας εξουσίας, παρεδειγμάτισε παρρησία, θριαμβεύσας κατ' αυτών επ' αυτού.» Κολ. β' 15. Στο σταυρό, «η μάχη είχε κερδισθεί. Το δεξί Του χέρι και ο άγιος βραχίονάς Του, Του εξασφάλισαν τη νίκη. Ως Νικητής έστησε το λάβαρό Του στα αιώνια ύψη... Όλος ο ουρανός θριάμβευσε με τη νίκη του Σωτήρα. Ο Σατανάς νικήθηκε και γνώρισε ότι η βασιλεία του είχε χαθεί.»²

Η βιβλική περιγραφή του αποστόλου Παύλου στους Κολοσσαείς είναι αξιοσημείωτη. Εξαιτίας του σταυρού, ο Σατανάς στέκεται απογυμνωμένος από όλες τις δαιμονικές του δυνάμεις απέναντι στο λαό του Θεού, με την προϋπόθεση ότι αυτός θα συνεχίσει να βασιλεύει και να εμπιστεύεται σε Εκείνον που έφερε τη νίκη μέσω του σταυρικού Του θανάτου. Δεύτερον, ο σταυρός έκανε το Σατανά και τους οπαδούς του δημόσιο θέαμα ενώπιον του σύ-

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

μπαντος. Εκείνος που κάποτε καυχόταν: «Θέλω είσθαι ὁμοιος του Υψίστου» Ησ. ιδ' 14, έγινε τώρα δημόσιο θέαμα ντροπής και συντριπτικής ήττας. Το κακό δεν κατέχει πια καμία εξουσία πάνω στους πιστούς, οι οποίοι έχουν περάσει πλέον από το βασίλειο του σκότους στο βασίλειο του φωτός (Κολ. α' 13). Τρίτον, ο σταυρός έχει τελικά εξασφαλίσει την εσχατολογική νίκη κατά του Σατανά, της αμαρτίας και του θανάτου.

Συνεπώς, ο σταυρός του Ιησού Χριστού έχει γίνει ένα νικηφόρο ὄργανο του Θεού απέναντι στο Σατανά:

- Ένα μέσον με το οποίο η συγχώρηση των αμαρτιών είναι εφικτή (Κολ. β' 13).
- Ένα δημόσιο πειστήριο παγκόσμιας συμφιλίωσης (Β' Κορ. ε' 19).
- Μια διαβεβαίωση των τωρινών δυνατοτήτων μιας νικηφόρας ζωής και αύξησης εν Χριστώ, όπου η αμαρτία δεν πρόκειται να κυριαρχήσει στο μυαλό ή στο σώμα μας (Ρωμ. ζ' 12) – και στην υπόστασή μας όντας γιοι και θυγατέρες του Θεού (Ρωμ. η' 14).
- Μια εσχατολογική βεβαιότητα ότι αυτός ο πονηρός κόσμος, τον οποίον κάποτε είχε σφετεριστεί ο Σατανάς και όπου είχε κυριαρχήσει, θα καθαριστεί από την παρουσία και τη δύναμη της αμαρτίας (Αποκ. κα' 1).

Σε κάθε σκαλοπάτι της σωτηρίας και της νίκης, βλέπουμε την εκπλήρωση της προφητείας του Ιησού Χριστού: «*Εθεώρουν τον Σατανάν ως αστραπήν εκ του ουρανού πεσόντα.*» Λουκ. ι' 18.

Ο σταυρικός θάνατος του Ιησού είναι η εξιλαστήρια πράξη του Θεού για το πρόβλημα της αμαρτίας. Ας μην ξεχνάμε το γεγονός, ότι ο ίδιος ο Ιησούς μας διαβεβαίωσε: «*Τούτο είναι το αίμα Μου το της αινης Διαθήκης, το υπέρ πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών.*» Ματθ. κς' 28. Αυτή η θυσία του αίματος είναι πολύ σημαντική για να συναισθανθούμε και να νιώσουμε ευγνωμοσύνη για τη σωτηρία που μας προσφέρεται. Αν μη τι άλλο,

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

μιλάει για την αμαρτία. Η αμαρτία είναι πραγματική. Η αμαρτία είναι δαπανηρή. Η εξουσία της αμαρτίας είναι τόσο φοβερή και θανατηφόρα, που η συγχώρηση και η απελευθέρωση από τη δύναμη και την ενοχή που δημιουργεί, είναι αδύνατη χωρίς «του τιμίου αίματος του Χριστού» Α' Πέτ. α' 19. Αυτή η αλήθεια για την αμαρτία πρέπει να ειπωθεί ξανά και ξανά, επειδή ζούμε σε έναν κόσμο που αρνείται να παραδεχθεί την πραγματικότητα της αμαρτίας ή παραμένει αδιάφορος σ' αυτήν. Όμως στο σταυρό ερχόμαστε αντιμέτωποι με τη διαβολική φύση της αμαρτίας, η οποία μπορεί να καθαριστεί μόνο με το αίμα, «το υπέρ πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών.» Ματ. κς' 28.

Ας μην ξεχάσουμε ή να αδιαφορήσουμε ποτέ για το γεγονός ότι ο Ιησούς πέθανε για τις αμαρτίες μας και ότι χωρίς το θάνατό Του, δεν θα υπήρχε συχώρηση. Είναι οι δικές μας αμαρτίες που οδήγησαν τον Ιησού στο σταυρό. Και καθώς ο απόστολος Παύλος δηλώνει: «Επειδή ο Χριστός, ότε ήμεθα έτι ασθενείς, απέθανε κατά τον ωρισμένον καιρόν υπέρ των ασεβών... διότι, ενώ ημείς ήμεθα έτι αμαρτωλοί, ο Χριστός απέθανεν υπέρ ημών» Ρωμ. ε' 6-8. Ή όπως λέει η Ελένη Χουαίτ: «Οι αμαρτίες των ανθρώπων βάραιναν αβάσταχτα πάνω στο Χριστό και η συναίσθηση της οργής του Θεού κατά της αμαρτίας σύντριβε τη ζωή Του.»³ Δεν μπορεί να αποφευχθεί η επικύρωση και η ανακήρυξη της«άπαξ» (δείτε Ρωμ. ζ' 10, Εβρ. ζ' 27, ι' 10) αντικατεστημένης και εξιλαστήριας φύσης του θανάτου του Ιησού.

Δεν έχουμε σωθεί από τον Ιησού Χριστό, τον αγαθό άνδρα, από το Χριστό το Θεάνθρωπο, από το Χριστό το σπουδαίο Διδάσκαλο ή από το Χριστό τον υποδειγματικό Χαρακτήρα. Είμαστε σωσμένοι από τον Ιησού Χριστό του σταυρού: «Ο Χριστός άφησε να Του συμπεριφερθούν όπως άξιζε σε μας, για να τύχουμε εμείς της συμπεριφοράς που αξίζει σ' Αυτόν. Καταδικάσθηκε για τις αμαρτίες μας στις οποίες δεν είχε καμία συμμετοχή, για να μπορούμε εμείς να δικαιωθούμε με τη δικαιοσύνη Του στην οποία

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

δεν έχουμε καμία συμμετοχή. Υπέφερε το θάνατο, ο οποίος ήταν δικός μας για να απολαύσουμε τη ζωή η οποία ήταν δική Του. *‘Διά των πληγών Αυτού ημείς ιάθημεν’.*»⁴

Τότε το αίμα του Ιησού εξασφαλίζει την άφεση αμαρτιών και ρίχνει το σπόρο για ανανέωση και ανάπτυξη. Μια από τις κύριες διαστάσεις αυτής της ανανέωσης και της ανάπτυξης στη χριστιανική ζωή, είναι η συμφιλίωση μαζί Του. Ο απόστολος Πάυλος λέει: *«Δηλονότι ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ, διαλλάσων τον κόσμον προς εαυτόν.»* Β΄ Κορ. ε΄ 19. Χάριν του σταυρικού Του θανάτου, είμαστε σε θέση να σταθούμε ενώπιον του Θεού χωρίς αμαρτία και φόβο. Αυτό που μας απομάκρυνε από το Θεό έχει αντιμετωπισθεί. *«Όσον απέχει η ανατολή από της δύσεως, τόσον εμάκρυνεν αφ’ ημών τας ανομίας ημών.»* Ψαλ. ργ΄ 12. Ο Άνδρας στο σταυρό έχει ανοίξει ένα νέο δρόμο στην ίδια την παρουσία του Θεού. *«Τετέλεσται»*, φώναξε πάνω στο σταυρό κι έπειτα προέτρεψε τους μαθητές Του να συνάψουν μια μακροχρόνια και διαρκή σχέση με το Θεό.

Η συμφιλίωση με το Θεό ανοίγει αμέσως το δρόμο για τη εξιλαστική αυξητική διαδικασία: τη συμφιλίωσή μας με τους συνανθρώπους μας. Μια από τις πιο υπέροχες απεικονίσεις της σταύρωσης είναι το πλήθος ανθρώπων που συγκεντρώνονται γύρω από το σταυρό. Δεν ήταν όλοι υποστηρικτές του Ιησού. Δεν ήταν όλοι άγιοι. Υπήρχαν Αιγύπτιοι που καυχόνταν ότι ήταν επιτυχημένοι έμποροι, υπήρχαν Ρωμαίοι που περηφανεύονταν για τον πολιτισμό και την κουλτούρα τους, υπήρχαν Έλληνες που υπερτερούσαν στη γνώση, υπήρχαν Εβραίοι οι οποίοι θεωρούσαν τους εαυτούς τους ως τον εκλεκτό λαό του Θεού, υπήρχαν επίσης Φαρισαίοι που είχαν την πεποίθηση ότι είναι οι εκλεκτοί των εκλεκτών, υπήρχαν Σαδδουκαίοι που πίστευαν ότι ήταν δογματικά ακέρατοι, υπήρχαν σκλάβοι που αποζητούσαν την ελευθερία τους, υπήρχαν ελεύθεροι εισοδηματίες που απολάμ-

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

βαναν την πολυτέλεια και την άνεση, υπήρχαν άνδρες, γυναίκες και παιδιά.

Όμως ο σταυρός δεν έκανε καμία διάκριση ανάμεσά τους. Τους έκρινε όλους χωρίς καμία διάκριση ως αμαρτωλούς. Τους πρόσφερε το θεϊκό μονοπάτι της συμφιλίωσης. Στη βάση του σταυρού το έδαφος είναι ομαλό. Είναι όλοι μαζί και τίποτα δε χωρίζει πλέον την ανθρωπότητα. Μια νέα κοινωνία πιστών δημιουργείται. Μια νέα σχέση ξεκινάει. Η ανατολή ενώνεται με τη δύση, ο βορράς συναντά το νότο και λευκά χέρια ανταλλάσσουν χειραψία με μαύρα. Οι πλούσιοι προσεγγίζουν τους φτωχούς. Ο σταυρός τούς εξαγοράζει όλους με το αίμα του Ιησού Χριστού, ώστε να γευτούν τη γλυκύτητα της ζωής, να μοιραστούν την εμπειρία της χάρις και να διακηρύξουν στον υπόλοιπο κόσμο τη γέννηση μια νέας ζωής, μιας νέας οικογένειας (Εφεσ. β' 14-16). Έτσι λοιπόν, ο σταυρός νίκησε το Σατανά και την αμαρτία, επιφέροντας νέα ζωή εν Χριστώ.

Ο θάνατος του εγώ. Μια δεύτερη σημαντική πλευρά της χριστιανικής αναγέννησης και αύξησης είναι ο θάνατος του παλαιού εγώ. Δεν υπάρχει περίπτωση να μη συναντήσεις κάποιο εδάφιο της Καινής Διαθήκης που να παραπέμπει σ' αυτήν τη θεμελιώδη πλευρά της αναγεννημένης ζωής του Χριστιανού. Μελετήστε την προς Γαλάτας β' 20, 21: «Μετά του Χριστού συνεσταυρώθην. Ζω δε ουχί πλέον εγώ, αλλ' ο Χριστός ζη εν εμοί, καθ' ό δε τώρα ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε, και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού. Δεν αθετώ την χάριν του Θεού, διότι αν η δικαίωσις γίνηται διά του νόμου, άρα ο Χριστός εις μάτην απέθανε.» Μελετήστε επίσης προς Ρωμαίους ζ' 6-11: «Τούτο γινώσκοντες, ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη, διά να καταργηθή το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μη ήμεθα πλέον δούλοι της αμαρτίας... Ούτω και σεις φρονείτε εαυτούς ότι είσθε νεκροί

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

μεν κατά την αμαρτίαν, ζώντας δε εις τον Θεόν, διά Ιησού Χριστού του υρίου ημών.»

Διαβάστε επίσης πώς διατυπώνει ο Ιησούς την αρχή της αναγεννημένης ζωής: «Αληθώς, αληθώς σας λέγω, Εάν ο κόκκος του σίτου δεν πέση εις την γην και αποθάνη, αυτός μόνος μένει, εάν όμως αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει.» Ιωάν. ιβ' 24.

Συνεπώς, η χριστιανική ζωή δεν ξεκινάει με τη γέννηση. Ξεκινάει με το θάνατο. Μέχρι να πεθάνει το εγώ μας, μέχρι εκείνο να σταυρωθεί, δεν υπάρχει καμία μεταλλαγή. Πρέπει πρώτα να γίνει μια ριζική, συνειδητή και ολοκληρωτική επέμβαση στο εγώ. «Όθεν εάν τις ήναι εν Χριστώ, είναι νέον κτίσμα, τα αρχαία παρήλθον, ιδού τα πάντα έγειναν νέα.» Β' Κορ. ε' 17. «Η χριστιανική ζωή δεν είναι η τροποποίηση ή η βελτίωση της παλιάς, αλλά η μεταλλαγή της ανθρώπινης φύσης. Είναι ο θάνατος του εγώ και της αμαρτίας, μια εντελώς νέα ζωή. Αυτή η αλλαγή επιτυγχάνεται μόνο με την αποτελεσματική ενέργεια του Αγίου Πνεύματος.»⁵. Ο απόστολος Παύλος υπογραμμίζει και τα δύο: το θάνατο στην αμαρτία και την ανάσταση στην αναγεννημένη ζωή μέσω της εμπειρίας του βαπτίσματος: «Η αγνοείτε ότι όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν, εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν; Συνετάφημεν λοιπόν μετ' αυτού διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα καθώς ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών διά της δόξης του Πατρός, ούτω και ημεείς περιπατήσωμεν εις νέαν ζωήν.» Ρωμ. ζ' 3-4. Έτσι λοιπόν, το βάπτισμα ανοίγει συμβολικά το δρόμο για μια νέα ζωή προτρέποντάς μας να αυξηθούμε εν Χριστώ.

Κάτι ιδιαίτερο συμβαίνει σε όλους όσοι δέχονται τον Ιησού Χριστό ως Σωτήρα και Κύριό τους. Ο Σίμων ο ασταθής γίνεται Πέτρος ο θαρραλέος. Ο Σαούλ ο διώκτης γίνεται Παύλος ο ιεροκήρυκας . Ο Θωμάς ο δύσπιστος γίνεται ο ιεραπόστολος στις πιο απομακρυσμένες και ακριτικές περιοχές της εποχής του. Η δειλία δίνει τη θέση της στην ανδρεία. Η απιστία μετατρέπεται σε άσβεστη πίστη. Η ζήλια κατακλύζεται από την αγάπη. Το προ-

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

σωπικό συμφέρον μετατρέπεται σε συναδελφικό ενδιαφέρον. Η αμαρτία δεν έχει πλέον θέση στην καρδιά. Το εγώ σταυρώνεται. Θέσε εκτός λειτουργίας τον παλαιό εαυτό και τα ανδραγαθήματά του, βάλε σε λειτουργία τον καινούριο σου εαυτό που έχει ανανεωθεί σε γνώση σύμφωνα με την εικόνα Εκείνου που τον δημιούργησε. (Κολ. γ' 9, 10).

Ο Ιησούς επέμεινε: *«Εάν τις θέλη να έλθη οπίσω μου, ας απαρνηθή εαυτόν, και ας σηκώση τον σταυρόν αυτού, και ας με ακολουθή.»* Ματθ. ις' 24. Στη χριστιανική ζωή, ο θάνατος του εγώ δεν είναι προαιρετικός, αλλά αναγκαίος. Ο σταυρός και όσα αξιώνει – άμεσα και απώτερα – θα πρέπει να αντιμετωπίσουν τη χριστιανική μαθητεία και να απαιτήσουν άμεση ανταπόκριση. Ο Dietrich Bonhoeffer γράφει: *«Εάν η χριστιανοσύνη μας έχει πάψει να λαμβάνει σοβαρά υπόψη τη μαθητεία και αν έχουμε περιορίσει το Ευαγγέλιο ως μέσον συναισθηματικής τόνωσης, χωρίς υψηλές απαιτήσεις, που αποτυγχάνει να διακρίνει μεταξύ της φυσικής και της χριστιανικής ύπαρξης, τότε θα βλέπουμε το σταυρό σαν μια καθημερινή συμφορά, μια δοκιμασία ή ένα πρόσθετο βάσανο της ζωής... Όταν ο Χριστός καλεί τον άνθρωπο, τον προτρέπει να έρθει και να πεθάνει... και είναι ο ίδιος θάνατος κάθε φορά – θάνατος εν Χριστώ Ιησού. Είναι ο θάνατος του παλαιού ανθρώπου από τη στιγμή που κλήθηκε.»*⁶.

Έτσι λοιπόν η κλήση για χριστιανική ζωή είναι επίσης κάλεσμα προς το σταυρό – να απαρνούμαστε συνεχώς στο εγώ την εμμονή του για αυτοκυριαρχία και να προσκολλούμαστε πλήρως στον Άνδρα του σταυρού, *«διά να ήναι η πίστις σας ουχί διά της σοφίας των ανθρώπων, αλλά διά της δυνάμεως του Θεού.»* Α' Κορ. β' 5.

Ζώντας μια νέα ζωή. Μια τρίτη πλευρά της αύξησης εν Χριστώ είναι ζώντας τη νέα ζωή. Μια από τις μεγαλύτερες παρανοήσεις της χριστιανικής ζωής είναι ότι η σωτηρία είναι δώρο της χάριτος του Θεού – και εκεί τελειώνει η ιστορία. Αλλά δεν είναι

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

έτσι. Πράγματι, είναι αλήθεια ότι με τον Ιησού Χριστό, «έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού, την άφεσιν των αμαρτημάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού.» Εφεσ. α' 7. Είναι επίσης αλήθεια ότι, «κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως, και τούτο δεν είναι από σας, Θεού το δώρον. Ουχί εξ έργων, διά να μη καυχηθή τις.» Εφεσ. β' 8, 9.

Πράγματι, η χάρη προσφέρεται δωρεάν. Ομως αυτή η χάρη κόστισε στο Θεό τη ζωή του Υιού Του. Η δωρεάν χάρη δε σημαίνει και φθηνή χάρη. Ο Bonhoeffer γράφει: «Η φθηνή χάρη είναι η διακήρυξη της συγχώρησης χωρίς να απαιτείται μετάνοια, βάπτισμα χωρίς εκκλησιαστική πειθαρχία, Θεία Κοινωνία χωρίς εξομολόγηση, άφεση αμαρτιών χωρίς προσωπική ομολογία και παραδοχή. Η φθηνή χάρη είναι χάρη χωρίς μαθητεία, χάρη χωρίς το σταυρό, χάρη χωρίς τον Ιησού Χριστό, ζώντα και ενσαρκωθέντα.»⁷

Η φθηνή χάρη δεν έχει καμία σχέση με την κλήση του Ιησού. Όταν ο Ιησούς καλεί ένα άτομο, του προσφέρει το σταυρό. Το να είσαι μαθητής είναι να είσαι και οπαδός και το να είσαι οπαδός του Χριστού δεν είναι απλό πράγμα. Στους Κορίνθιους ο απόστολος Παύλος γράφει ξεκάθαρα για τις δεσμεύσεις της χάρης. Πρώτα, μιλάει για την προσωπική του εμπειρία: «Αλλά χάριτι Θεού είμαι ό,τι είμαι, και η εις εμέ χάρις αυτού δεν έγεινε ματαία, αλλά περισσότερο αυτών πάντων εκοπίασα, πλην ουχί εγώ, αλλ' η χάρις του Θεού, η μετ' εμού.» Α' Κορ. ιε' 10. Ο απόστολος Παύλος εδώ, αναγνωρίζει την υπεροχή της θεϊκής χάρης στη ζωή του. Κι αμέσως συμπληρώνει ότι αυτή η χάρη δεν του δόθηκε άσκοπα. Ο απόστολος Παύλος δεν έλαβε χάρη ώστε να ζήσει μια μάταιη και κενή ζωή – αλλά μια ζωή πλημμυρισμένη με τους καρπούς του Πνεύματος κι αυτό όχι χάριν της δικής του δύναμης, αλλά μέσω της δύναμης της χάρης. Ομοίως, κάνει έκκληση στους πιστούς: «να μη δεχθήτε την χάριν του Θεού ματαίως.» Β' Κορ. ζ' 1.

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

Η χάρη του Θεού δεν έχει δοθεί για να μας λυτρώσει από ένα χάσμα και να μας θέσει ένα άλλο. Η θεϊκή χάρη είναι η δική Του ενέργεια συμφιλίωσης ώστε να μας κάνει μέλη της οικογένειας του Θεού. Έχοντας προσχωρήσει στην οικογένειά Του, ζούμε μαζί αποφέροντας τους καρπούς της θεϊκής αγάπης μέσω της δύναμης της θαυμαστής Του χάρης.

Επομένως, η αύξηση εν Χριστώ είναι η αύξηση σε ωριμότητα, ώστε μέρα με τη μέρα να αντανakλούμε το θέλημα του Ιησού Χριστού και να περπατούμε στο δικό Του δρόμο. Ως εκ τούτου, στο ερώτημα: «Ποια είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτής της ώριμης ζωής και τα σημάδια της συνεχούς της αύξησης;» Μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν τουλάχιστον επτά χαρακτηριστικά γνωρίσματα:

Χαρακτηριστικά Γνωρίσματα της αύξησης εν Χριστώ.

1. Μια ζωή με Άγιο Πνεύμα. Ο Ιησούς είπε στο Νικόδημο: «Αληθώς, αληθώς σοι λέγω, εάν τις δεν γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.» Ιωάν. γ' 5. Χωρίς την αναγεννητική δύναμη του Αγίου Πνεύματος, η χριστιανική ζωή δεν μπορεί καν να ξεκινήσει. Εκείνος είναι το Πνεύμα της Αλήθειας (Ιωάν. ιδ' 17). Μας οδηγεί στην αλήθεια (Ιωάν. ις' 13) και μας κάνει να κατανοήσουμε το θέλημα του Θεού, όπως αυτό αποκαλύπτεται στο Λόγο Του. Καταδικάζει την αμαρτία και φέρνει δικαιοσύνη και κρίση (Ιωάν. ις' 7, 8). Χωρίς αυτά δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τις παρούσες και τις αιώνιες συνέπειες των πράξεών και της ζωής που ζούμε. Είναι η μεταμορφωτική δύναμη και η παρουσία του Πνεύματος στη ζωή μας που μας κάνουν γιους και θυγατέρες του Θεού (Ρωμ. η' 14). Είναι μέσω του Πνεύματος που ο Χριστός κατοικεί μέσα μας (Α' Ιωάν. γ' 24), κι έτσι αποκτούμε νέα ζωή – νέα γιατί απορρίπτει όλες τις πρότερες σκέψεις, πράξεις και σχέσεις, οι οποίες ήταν ενάντια στο θέλημα του Θεού. Νέα επίσης, γιατί μας κάνει και-

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

νούρια κτίσματα, συμφιλωμένα, εξαγορασμένα και απελευθερωμένα από την αμαρτία, ώστε να αυξηθούμε σε δικαιοσύνη (Ρωμ. η' 1-16), αντικατοπτρίζοντας την εικόνα του Ιησού «από δόξης εις δόξαν» (Β' Κορ. γ' 17, 18). «Όταν το Πνεύμα του Θεού κατακτά την καρδιά, μεταβάλλει τη ζωή. Οι πονηρές σκέψεις απωθούνται, οι αμαρτωλές πράξεις αποκρούονται. Αγάπη, ταπεινοφροσύνη και ειρήνη παίρνουν τη θέση του θυμού, του μίσους και της έριδας. Η χαρά διαδέχεται τη λύπη και στη φυσιογνωμία αντανακλάται το φως του ουρανού. Κανείς δε βλέπει το χέρι που σηκώνει το φορτίο ή το φως που κατεβαίνει από τις αυλές του ουρανού. Η ευλογία έρχεται όταν με πίστη παραχωρούμε την καρδιά μας στο Θεό. Τότε η αόρατη εκείνη από τον άνθρωπο δύναμη δημιουργεί μια νέα ύπαρξη κατά την εικόνα του Θεού.»⁸

Χάρη του Πνεύματος γινόμαστε «τέκνα, και κληρονόμοι, κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού, εάν συμπάσχωμεν, διά να γείνωμεν και συμμετοχοί της δόξης αυτού.» Ρωμ. η' 17. Η ζωή διά του Πνεύματος είναι λοιπόν μια κλήση για πνευματική δράση, απορρίπτοντας την παλιά τάξη της αμαρτίας, συμπάσχοντας τα δεινά και τις δοκιμασίες του Χριστού στην τωρινή μας ζωή, έτσι ώστε να μπορέσουμε να γίνουμε συμμετοχοί στη μελλοντική δόξα. Η χριστιανική πνευματικότητα δεν είναι μια πτήση στον κόσμο της φαντασίας και του μυστικισμού. Είναι έκκληση για δοκιμασίες, συμμετοχή, μαρτυρία, λατρεία, ζώντας τη ζωή του Χριστού σ' αυτόν τον κόσμο, στον κοινωνικό περίγυρο και στα σπίτια μας. Κι αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί με την ενοικούσα παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Η προσευχή του Ιησού είναι πως, παρά το γεγονός ότι εμείς ζούμε στον κόσμο, να μην είμαστε μέρος αυτού. Πρέπει όμως να ζούμε σ' αυτόν – γιατί αυτός είναι ο τόπος διαμονής και αποστολής μας. Αλλά δεν ανήκουμε σ' αυτόν τον κόσμο, γιατί: «το πολίτευμα ημών είναι εν ουρανοίς, οπόθεν και προσμένομεν Σωτήρα, τον ύριον Ιησούν Χριστόν.» Φιλιπ. γ' 20.

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

Ο απόστολος Παύλος περιγράφει αυτήν τη γεμάτη από το Πνεύμα ζωή, ως μια η οποία αυξάνει και ωριμάζει πνευματικά. Μια τέτοιου είδους ωριμότητα θα απορρίψει τα έργα της σάρκας, «τα οποία είναι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρία, φαρμακεία, έχθραι, έριδες, ζηλοτυπία, θυμοί, μάχαι, διχοστασίαι, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κώμοι, και τα όμοια τούτων.» Γαλ. ε' 19-21. Θα ενστερνιστεί και θα παράγει τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος: «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια.» Γαλ. ε' 22.

2. Μια ζωή αγάπης και ενότητας. Η χριστιανική ζωή είναι μια ζωή ενότητας. Από τη μια πλευρά, ζωή συμφιλιωμένη με το Θεό κι από την άλλη, ζωή συμφιλιωμένη με το συνάνθρωπο. Συμφιλίωση είναι η θεραπεία του ρήγματος στις σχέσεις, και η πρώτη αιτία αυτού του ρήγματος στις σχέσεις είναι η αμαρτία. Η αμαρτία μάς έχει χωρίσει από το Θεό (Ησ. νθ' 2) και έχει διαμελίσει την ανθρωπότητα σε ένα πλήθος με διχοστασίες – φυλετικές, εθνικές, κοινωνικές κτλ. Το Ευαγγέλιο του Ιησού αντιμετωπίζει το πρόβλημα της αμαρτίας, αλλά και όλες τις αιτίες διάστασης που έχουν σχέση με αυτήν και δημιουργεί μια νέα τάξη ενότητας και συμφιλίωσης. Γι' αυτόν το λόγο ο απόστολος Παύλος λέει ότι ο Θεός «διήλλαξεν ημάς προς εαυτόν διά του Ιησού Χριστού.» Β' Κορ. ε' 18. Χάριν αυτής της συμφιλίωσης γεννιέται μια νέα κοινωνία, μια συμφιλιωμένη κοινωνία, η οποία οριοθετεί την ενότητα με τον Πατέρα και το συνάνθρωπο. Πράγματι, αυτή η ζωή αγάπης και ενότητας είναι ο πυρήνας του Ευαγγελίου. Ο ίδιος ο Ιησούς στην αρχιερατική προσευχή Του είπε, « αι δεν παρακαλώ μόνον περί τούτων, αλλά και περί των πιστευσόντων εις εμέ διά του λόγου αυτών, διά να ήναι πάντες έν, καθώς συ, Πάτερ, είσαι εν εμοί και εγώ εν σοι, να ήναι και αυτοί εν ημίν έν, διά να πιστεύση ο κόσμος ότι συ με απέστειλας.» Ιωάν. ιζ' 20, 21. Ολόκληρη η αποστολή συμφιλίωσης του Ιησού και η δύναμη του Ευαγγελίου Του, ζητούν επιτακτικά τη δικαίωση της αγάπης και

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

της ενότητας, οι οποίες πρέπει να ενώσουν τα μέλη αυτής της απολυτρωμένης κοινωνίας των πιστών. Δεν μπορεί να υπάρξει χριστιανική ανάπτυξη χωρίς αυτού του είδους της αγάπης και της ενότητας. Κι όταν αυτά τα δύο χαρακτηριστικά υπερισχύσουν, όλα εκείνα τα διαχωριστικά τείχη μεταξύ των ανθρώπων θα γκρεμιστούν. Περιορισμοί ταξικοί, φυλετικοί, εθνικής προέλευσης, φύλου, χρώματος κι όλοι οι υπόλοιποι διχαστικοί παράγοντες, καταργούνται στη ζωή του ατόμου που έχει την εμπειρία της αναγεννημένης και ανανεωμένης ανθρωπίνης υπόστασης. Και καθώς αυτό το άτομο αυξάνει και ωριμάζει, η θριαμβευτική αλήθεια της συμφιλίωσης, της αγάπης και της ενότητας λάμπει όλο και περισσότερο, τόσο σε προσωπικό όσο και συλλογικό επίπεδο.

Ο παράγοντας αγάπη στη χριστιανική αύξηση είναι μοναδικός στο Ευαγγέλιο. Ο Ιησούς Χριστός τον αποκάλεσε ως νέα εντολή (Ιωάν. ιγ' 34), αλλά η καινοτομία του δεν αναφέρεται στην αγάπη αυτή καθαυτή, αλλά στο αντικείμενο της αγάπης. Οι άνθρωποι αγαπούν αυτό που είναι άξιο να αγαπηθεί, κάτι κεκτημένο. Όμως ο Ιησούς παρουσίασε έναν άλλον παράγοντα: *«Θέλεις αγαπά ύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της διανοίας σου. Αύτη είναι πρώτη και μεγάλη εντολή. Δευτέρα δε ομοία αυτής, Θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν.»* Ματθ. κβ' 37-39. Κι αυτή η νέα αγάπη δεν έχει φραγμούς, συμπεριλαμβάνει όλους χωρίς καμία εξαίρεση, ακόμη και τους εχθρούς μας. *«Εάν ταύταις ταις δύο εντολαίς όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμανται.»* Ματθ. κβ' 40.

Η εντολή να αγαπάμε τον πλησίον δεν αφήνει κανένα περιθώριο για τροποποίηση. Δεν επιλέγουμε ποιον να αγαπήσουμε. Καλούμαστε να αγαπάμε όλους. Ως παιδιά ενός Πατέρα, οφείλουμε να αγαπάμε αλλήλους. Στην παραβολή του Καλού Σαμαρείτη «Ο Χριστός έδειξε ότι ο πλησίον μας δεν είναι απλώς ένας από την εκκλησία μας ή ένας ομόθρησκός μας. Δεν καθορίζεται

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

από φυλή, χρώμα ή κοινωνική διάκριση. Ο πλησίον μας είναι κάθε άνθρωπος που χρειάζεται τη βοήθειά μας. Ο πλησίον μας είναι κάθε ψυχή που έχει πληγωθεί και κακοποιηθεί από τον εχθρό. Ο πλησίον μας είναι ο καθένας που είναι ιδιοκτησία του Θεού.»⁹

Η αληθινή αγάπη για τον πλησίον προσπερνάει το χρώμα του δέρματος και αντιμετωπίζει την ανθρωπινή υπόσταση του ατόμου. Αρνείται να καταφύγει στην κοινωνική διάκριση, αλλά συμβάλλει στην ενίσχυση και στην ενδυνάμωση της ψυχής. Διασώζει την αξιοπρέπεια του ατόμου από προκαταλήψεις, στέρησης ανθρωπισμού και ελευθερώνει την ανθρωπότητα από τον πραγματισμό. Στην πραγματικότητα, η αληθινή αγάπη βλέπει σε κάθε πρόσωπο την εικόνα του Θεού – πιθανή, ασαφής ή πραγματική. Ένας αυξανόμενος και ώριμος Χριστιανός διέπεται από αυτού του είδους την αγάπη, που είναι πράγματι η βάση της χριστιανικής ενότητας.

3 Μια ζωή σπουδής. Η τροφή είναι ο κύριος παράγοντας ανάπτυξης. Η λειτουργία οποιουδήποτε ζωντανού οργανισμού απαιτεί επαρκή και συνεχή θρέψη. Το ίδιο και η πνευματική ανάπτυξη. Όμως πού βρίσκουμε την πνευματική μας τροφή; Κυρίως σε δύο πηγές: Στη συνεχή επικοινωνία με το Θεό μέσω της μελέτης του Λόγου Του και στην καλλιέργεια μιας ζωής προσευχής. Πουθενά αλλού δεν αναφέρεται πιο καθαρά η σπουδαιότητα του Λόγου του Θεού στην πνευματική ζωή, από ό,τι στα λόγια του Ιησού Χριστού: «*Είναι γεγραμμένον, "Με άρτον μόνον δεν θέλει ζήσει ο άνθρωπος, αλλά με πάντα λόγον εξερχόμενον διά στόματος Θεού".*» Ματθ. δ' 4. Ο Ιησούς μάς δίνει ένα τέλειο παράδειγμα πώς χρησιμοποίησε το Λόγο του Θεού για να αντιμετωπίσει το Σατανά. Ο Ιησούς αντιμετώπισε το Σατανά με τα λόγια της Γραφής "*Είναι γεγραμμένον.*" Σε κάθε πειρασμό το όπλο Του στον πόλεμο ήταν ο Λόγος του Θεού. Ο Σατανάς ζήτησε σημείο

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

από τον Ιησού να αποδείξει τη θεότητα Του με ένα θαύμα. Το μεγαλύτερο όμως θαύμα και αναντίρρητο σημείο απ' όλα, είναι η σταθερή εμπιστοσύνη στο "Ούτω λέγει Κύριος." Όσον καιρό ο Χριστός τηρούσε αυτήν τη στάση, ο πειραστής δεν μπορούσε να κερδίσει έδαφος.»¹⁰

Το ίδιο ισχύει και για μας. Λέει ο ψαλμωδός: «*Εν τη καρδία μου εφύλαξα τα λόγια σου, διά να μη αμαρτάνω εις σε.*» Ψαλ. ριθ' 11. Σε αυτό προσθέστε και την υπόσχεση που μας δίδεται μέσω του αποστόλου Παύλου: «*Διότι ο λόγος του Θεού είναι ζων, και ενεργός, και κοπτερώτερος υπέρ πάσαν δίστομον μάχαιραν, και διέρχεται μέχρι διαιρέσεως ψυχής τε και πνεύματος, αρμών τε και μυελών, και διερευνά τους διαλογισμούς και τας εννοίας της καρδιάς.*» Εβρ. δ' 12. Όταν ο Χριστιανός χρησιμοποιεί αυτό το κοφτερό δίκοπο ξίφος του Αγίου Πνεύματος για να αντικρούσει τις επιθέσεις του Σατανά, τότε βρίσκεται στη νικηφόρα πλευρά της μάχης. Ο πιστός έχει τη δύναμη να προσπεράσει και να αποφύγει καθετί που θα εμποδίσει την πνευματική του ανάπτυξη. Είναι σε θέση να ξεχωρίσει το σωστό από το λάθος, παίρνοντας τη σωστή απόφαση. Μπορεί να διακρίνει τη φωνή του Θεού από τους ψιθύρους του διαβόλου. Όλα αυτά κάνουν το Λόγο αναντικατάστατο εργαλείο για την πνευματική αύξηση.

Ο απόστολος Παύλος έγραψε: «*Ολη η Γραφή είναι θεόπνευστος, και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγchon, προς επανόρθωσιν, προς εκπαίδευσιν την μετά της δικαιοσύνης, διά να ήναι τέλειος ο άνθρωπος του Θεού, ητοιμασμένος εις παν έργον αγαθόν.*» Β' Τιμ. γ' 16, 17. Θέλουμε να αυξηθούμε σε γνώση, αλήθεια και διδαχή; Επιθυμούμε να μάθουμε πώς μπορούμε να διατηρήσουμε την ψυχή μας κοντά στο Θεό; Θέλουμε να μάθουμε τι σχέδια έχει ο Θεός για μας σήμερα, αύριο και μελλοντικά; Ας ανατρέξουμε στην Αγία Γραφή. Ας τη μελετάμε καθημερινά. Ας την προσεγγίζουμε με προσευχή. Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος για

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

να ανακαλύψουμε το θέλημα του Θεού και να αναζητήσουμε τη βουλή Του.

4 Μια ζωή προσευχής. Ο Θεός μάς μιλάει μέσω του Λόγου Του. Η κατανόηση του θελήματός Του είναι μέρος της πνευματικής μας ανάπτυξης – μέρος της επικοινωνίας μας μαζί Του. Μια άλλη διάσταση πνευματικής αύξησης και επικοινωνίας μαζί Του, είναι η προσευχή. Εάν ο Λόγος του Θεού είναι ο άρτος που θρέφει την ψυχή, η προσευχή είναι η πνοή που της δίνει ζωή. Η προσευχή συνομιλεί με το Θεό, ακούει τη φωνή Του, παραδίδεται γονατίζοντας και έπειτα στέκεται πλήρης από τη θεϊκή Του δύναμη. Δεν απαιτεί τίποτα από μας εκτός από το να απαρνηθούμε το εγώ μας, να στηριχθούμε στη δύναμή Του και να Τον προσμένουμε. Μέσα από αυτήν την προσμονή εκχύνεται η δύναμη μέσω της οποίας μπορούμε να πορευθούμε το χριστιανικό ταξίδι και να αγωνιστούμε στην πνευματική μάχη. Η προσευχή στον κήπο της Γεθσημανής εξασφαλίζει τη νίκη του σταυρού.

Ο απόστολος Παύλος θεωρεί την προσευχή τόσο σημαντική για τη χριστιανική ζωή και αύξηση, που αναφέρει έξι θεμελιώδης αρχές: «Προσευχόμενοι εν παντί καιρώ μετά πάσης προσευχής και δέησεως διά του Πνεύματος, και εις αυτό τούτο αγρυπνούντες με πάσαν προσκαρτέρησιν και δέησιν υπέρ πάντων των αγίων.» Εφεσ. ζ' 18. Όπως οι Φαρισαίοι (Λουκ. ιη' 11), μπαίνουμε συχνά στον πειρασμό και προσευχόμαστε επιδεικτικά, εγωιστικά ή απλώς από συνήθεια. Όμως η εμπνευσμένη και αποτελεσματική προσευχή έχει ως χαρακτηριστικό της την αυταπάρνηση. Πληρωμένη με Πνεύμα, διαμεσολαβητική, εκλιπαρεί για τις ανάγκες των άλλων, ακόμη κι όταν προσευχόμαστε για την εκπλήρωση του θελήματος του Θεού στη γη, όντας πιστοί εργάτες του Ευαγγελίου. Η προσευχή αποτελεί διαρκή επικοινωνία με το Θεό, είναι το οξυγόνο της ψυχής που χωρίς αυτό ατροφεί και πεθαίνει. Η

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

προσευχή λέει η Ελένη Χουάιτ: «είναι ένα από τα σημαντικότερα και ουσιαστικότερα καθήκοντα. Χωρίς αυτή δεν μπορούμε να διατηρήσουμε τη χριστιανική μας πορεία. Εξυψώνει, ενδυναμώνει και εξευγενίζει. Είναι η συνομιλία της ψυχής με το Θεό.»¹¹

5. Μια ζωή καρποφορίας. Ο Ιησούς λέει: «Από των καρπών αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς.» Ματθ. ζ' 20. Η καρποφορία είναι ένας σημαντικός παράγοντας για τη χριστιανική αύξηση. Η σωτηρία κατά χάρη συχνά παρανοείται απορρίπτοντας την υπακοή και την καρποφορία. Τίποτα όμως δεν πρέπει να απέχει από τη βιβλική αλήθεια. Βεβαίως, είμαστε σωσμένοι δωρεάν «διά πίστεως». Πίστη σε όσα έχει κάνει η χάρη του Θεού μέσω του Ιησού Χριστού, «και τούτο δεν είναι από σας, Θεού το δώρον... διά να μη καυχηθή τις.» (Εφεσ. β' 7-9, Ιωάν. γ' 16). Όμως δεν έχουμε σωθεί για να κάνουμε ότι μας ευχαριστεί. Είμαστε σωσμένοι για να ζούμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Δεν υπάρχει τίποτα "νομικίστικο" και συνεπώς περιττό, σχετικά με την υπακοή στο νόμο. Αντιθέτως, είναι η φυσική αλληλουχία της θεϊκής λύτρωσης από την αμαρτία. Δηλαδή: «Ούτω και η πίστις, εάν δεν έχη έργα, νεκρά είναι καθ' εαυτήν.» Ιακ. β' 17

Προσέξτε τη βεβαιότητα και την ελπίδα του Ιησού στο κατά Ιωάννην ιδ' και ιε'. Η βεβαιότητα είναι η σχέση Του με τον Πατέρα και η ελπίδα είναι η σχέση Εκείνου με τους μαθητές Του. Από την αρχή ο Ιησούς βεβαιώνει: «Εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Πατρός μου, και μένω εν τη αγάπη Αυτού.» Ιωάν. ιε' 10. Η υπακοή του Ιησού στον Πατέρα Του δεν είναι η νομικίστικη συμμόρφωση, αλλά το αποτέλεσμα της ακατάλυτης αγάπης Του με Εκείνον. Η στενή σχέση μεταξύ του Πατέρα και του Υιού βασίζεται αποκλειστικά στην αγάπη και είναι αυτή που οδήγησε τον Υιό να δεχθεί το θέλημα του Πατέρα Του και να γευτεί το πικρό ποτήρι στον κήπο της Γεθσημανής και στο Γολγοθά.

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

Ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη σχέση αγάπης μεταξύ Εκείνου και του Πατέρα Του, ως παράδειγμα για τη σχέση που επιθυμεί να έχουν οι μαθητές Του μαζί Του. Όπως λοιπόν στη σχέση του Ιησού με τον Πατέρα προηγήθηκε η υπακοή Του σε Εκείνον, έτσι και στη σχέση των μαθητών με τον Ιησού πρέπει να προηγηθεί η υπακοή τους σε Αυτόν. « *Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάξατε.*» Ιωάν. ιδ' 15. «*Αγαπά τον Πατέρα, και καθώς με προσέταξεν ο Πατήρ, ούτω κάμνω.*» Ιωάν. ιδ' 31.

Παρατηρήστε την ελπίδα που τρέφει ο Ιησούς για τους μαθητές Του. Πράττει ό,τι Του έχει ζητήσει ο Πατέρας, ώστε ο κόσμος να γνωρίσει τη σχέση αγάπης Του με Εκείνον. Η σχέση αγάπης προπορεύεται της εκπλήρωσης του θελήματος του Πατέρα. Αγαπάει τον Πατέρα και γι' αυτό κάνει πρόθυμα το θέλημά Του. Παρομοίως, ο Ιησούς προσδοκά τη θεμελίωση αυτής της αγάπης και με τους μαθητές Του. Ο Ιησούς λέει: «*Μείνατε εν εμοί, και εγώ εν υμίν. αθώς το κλήμα δεν δύναται να φέρη καρπόν αφ' εαυτού, εάν δεν μείνη εν τη αμπέλω, ούτως ουδέ σεις, εάν δεν μείνητε εν εμοί.*» Ιωάν. ιε' 4. Η καρποφορία, η υπακοή και το να ζούμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού είναι λοιπόν θεμελιώδη γνωρίσματα πνευματικής αύξησης. Η απουσία αυτών των καρπών υποδηλώνει την απουσία της στενής σχέσης μας με Εκείνον.

6. Μια ζωή πνευματικής διαμάχης. Η χριστιανική μαθητεία δεν είναι ένα εύκολο ταξίδι. Είμαστε εμπλεγμένοι σε μια διαμάχη που είναι πραγματική και επικίνδυνη. Όπως λέει ο απόστολος Παύλος: «*Διότι δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις αίμα και σάρκα, αλλ' εναντίον εις τας αρχάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανόις. Διά τούτο αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού, διά να δυνηθήτε να αντισταθήτε*

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

εν τη ημέρα τη πονηρά, και αφού καταπολεμήσητε τα πάντα, να σταθήτε.» Εφεσ. ζ' 12, 13.

Σ' αυτήν τη μάχη, υπερφυσικές δυνάμεις μαίνονται εναντίον μας. Όπως ακριβώς οι άγγελοι του Κυρίου έχουν ως αποστολή τους να υπηρετούν τους μαθητές Του, ελευθερώνοντάς τους από το κακό και οδηγώντας τους στην πνευματική αύξηση (Ψαλ. λδ' 7, 7α' 11, 12, Πράξ. ε' 19, 20, Εβρ. α' 14, β' 22), έτσι και οι έκπτωτοι άγγελοι συνεργούν ώστε να μας αποστρέψουν από τις απαιτήσεις της μαθητείας. Η Αγία Γραφή βεβαιώνει ότι ο Σατανάς και οι άγγελοί του μαίνονται ενάντια στους οπαδούς του Ιησού (Αποκ. β' 17), όπου ο ίδιος ο διάβολος: *«ως λέων ωρυόμενος, περιέρχεται, ζητών τίνα να καταπίη.»* Α' Πέτ. ε' 8, 9. Ο δρόμος προς την πνευματική αύξηση είναι γεμάτος με τις παγίδες του Σατανά και είναι εδώ που η πνευματική μας διαμάχη γίνεται σφοδρότερη. Γι' αυτό και ο απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί έντονες λέξεις που δηλώνουν δράση: *«Διά τούτο αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού, διά να **δυνηθήτε να αντισταθήτε εν τη ημέρα τη πονηρά, και αφού καταπολεμήσητε τα πάντα, να σταθήτε.»*** Εφεσ. ζ' 12, 13. «Η Χριστιανική ζωή είναι μια μάχη, μια προέλαση. Από τον αγώνα αυτόν δεν υπάρχει απαλλαγή. Η προσπάθεια πρέπει να είναι συνεχής και επίμονη. Μόνο με ακατάπαυστες προσπάθειες κατορθώνουμε να νικήσουμε τους πειρασμούς του Σατανά. Η χριστιανική ακεραιότητα πρέπει να επιζητείται με ακαταμάχητη ενεργητικότητα και να διατηρείται με αποφασιστική σταθερότητα των προθέσεων. Κανείς δε θα κριθεί κατάλληλος για την αιώνια ζωή χωρίς σκληρή, άκαμπτη προσπάθεια από μέρους του. Στον αγώνα αυτόν ο καθένας εμπλέκεται ξεχωριστά για τον εαυτό του. Κανένας άλλος δεν μπορεί να μάχεται τις μάχες μας. Είμαστε ατομικά υπεύθυνοι για την έκβαση του αγώνα.»¹²

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

Ωστόσο, ο Θεός δε μας έχει αφήσει μόνους σ' αυτήν τη μάχη. Μας έχει εξασφαλίσει τη νίκη μέσω του Ιησού Χριστού. (Α' Κορ. ιε' 57). Μας έχει δώσει μια καλά δοκιμασμένη πανοπλία για να αντιμετωπίσουμε τον εχθρό. Ο Παύλος περιγράφει αυτήν την πανοπλία που αποτελείται από τη ζώνη της αλήθειας, το θώρακα της δικαιοσύνης, τα υποδήματα του ευαγγελίου της ειρήνης, την ασπίδα της πίστης, την περικεφαλαία της σωτηρίας, τη μάχαιρα του Πνεύματος και την ανεξάντλητη δύναμη της προσευχής (Εφεσ. ζ' 13-18). Θωρακισμένοι με μια τέτοια πανοπλία κι εξαρτημένοι πλήρως από την ανεξάντλητη δύναμη του Πνεύματος, δεν μπορούμε παρά να ανδρωθούμε πνευματικά και να νικήσουμε τη μάχη στην οποία έχουμε εμπλακεί.

7. Μια ζωή λατρείας, μαρτυρίας και ελπίδας. Η χριστιανική ανάπτυξη δεν λαμβάνει χώρα στο κενό. Από τη μια πλευρά, λαμβάνει χώρα εντός της κοινωνίας των πιστών και από την άλλη, ως μαρτυρία στην κοινωνία που έχει ανάγκη να σωθεί. Παρατηρήστε την αποστολική εκκλησία. Αμέσως μετά την ανάληψη του Ιησού και συνοδευόμενη από το Άγιο Πνεύμα, η εκκλησία, τόσο σε ατομικό όσο και συλλογικό επίπεδο, εδραίωσε την αύξηση και την ωριμότητά της με τη λατρεία, τη συναδελφικότητα, τη μελέτη και τη μαρτυρία (Πράξ. β' 42-47, ε' 31, 42, ζ' 7). Χωρίς τη συλλογική λατρεία, χάνουμε την ταυτότητα και τον τόπο δράσης της συναδελφικότητάς μας, γιατί είναι αυτή η ίδια η συναδελφικότητα και η διαπροσωπική σχέση μας με τους άλλους που μας βοηθάει να ωριμάσουμε και να αυξηθούμε. Γι' αυτό και ο απόστολος Παύλος έγραψε: « αι ας φροντίζωμεν περί αλλήλων, παρακινούντες εις αγάπην και καλά έργα, μη αφήνοντες το να συνεργώμεθα ομού, καθώς είναι συνήθεια εις τινάς, αλλά προτρέποντες αλλήλους, και τοσούτω μάλλον, όσον βλέπετε πλησιάζουσιν την ημέραν.» Εβρ. ι' 24, 25.

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

Όσο περισσότερο αυξανόμαστε σε αφιέρωση, μελέτη και συναδελφικότητα, τόσο περισσότερο αισθανόμαστε την ανάγκη για υπηρεσία και μαρτυρία. Η χριστιανική αύξηση απαιτεί την αύξηση σε υπηρεσία (Ματθ. κ' 25-28) και την αύξηση σε μαρτυρία. Ο Ιησούς είπε: « αθώς με απέστειλεν ο Πατήρ, και εγώ πέμπω εσάς.» Ιωάν. κ' 21. Ο χριστιανικός βίος δεν είχε ποτέ σκοπό να είναι μοναχικός, αλλά πάντα είναι πλήρης υπηρεσίας και μαρτυρίας προς τους άλλους. Η σπουδαία εντολή που αναφέρεται στο κατά Ματθαίον κη' αναθέτει στο Χριστιανό τη σπουδαία αποστολή να μεταφέρει το Ευαγγέλιο της συγχώρησης σ' όλον τον κόσμο, έτσι ώστε όλοι να μάθουν τη σωτήρια χάρη του Θεού. Η ένδειξη μιας ζωής που έχει πλησθεί με Πνεύμα και χριστιανική αύξηση, είναι η ζωή συνεχούς και παγκόσμιας μαρτυρίας: «Αλλά θέλετε λάβει δύναμιν, όταν επέλθη το Άγιον Πνεύμα εφ' υμάς, και θέλετε είσθαι εις εμέ μάρτυρες και εν Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία, και έως εσχάτου της γης.» Πράξ. α' 8.

Ζούμε, λατρεύουμε, συναναστρεφόμαστε και δίνουμε μαρτυρία εγκαίρως – και για το Χριστιανό, ο χρόνος προσδοκά το μέλλον. «Τρέχω όμως κατόπιν...» λέει ο απόστολος Παύλος, «διά το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού.» Φιλιπ. γ' 12-14. Ζήστε μια άγια ζωή, λέει επίσης ο απόστολος Παύλος ώστε: «να διατηρηθή ολόκληρον το πνεύμα σας, και η ψυχή, και το σώμα, αμέμπτως εν τη παρουσία του υρίου ημών Ιησού Χριστού.» Α' Θεσ. ε' 23. Συνεπώς, η αύξηση εν Χριστώ είναι και αύξηση σε προσμονή και ελπίδα για την τελική εκπλήρωση της εξιλεωτικής εμπειρίας στη μελλοντική Βασιλεία. «Για την ταπεινή και πιστή ψυχή, ο επίγειος οίκος του Θεού, είναι η πύλη που οδηγεί στον Ουρανό. Ο ύμνος δοξολογίας, η προσευχή, τα λόγια που ειπώθηκαν από τους αντιπροσώπους του Χριστού, είναι οι διορισμένες από το Θεό αντιπροσωπείες που θα προετοιμάσουν το λαό για

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας πιστεύουν...

την ουράνια εκκλησία. Για εκείνη την επουράνια λατρεία, όπου τίποτα το βέβηλο δεν μπορεί να εισχωρήσει.»¹³

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Ελένη Χουάιτ, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 720.
2. Ελένη Χουάιτ, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 731.
3. Ελένη Χουάιτ, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 659.
4. Ελένη Χουάιτ, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 7.
5. Ελένη Χουάιτ, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 141.
6. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship* (New York: The Macmillan Company, 1959), σελ. 78, 79.
7. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship* (New York: The Macmillan Company, 1959), σελ. 47.
8. Ελένη Χουάιτ, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 142.
9. Ελένη Χουάιτ, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 473.
10. Ελένη Χουάιτ, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 91.
11. Ελένη Χουάιτ, *Testimonies for the Church*, τόμος 2^{ος}, σελ. 313.
12. Ελένη Χουάιτ, *Ζωή και Υγεία*, σελ. 427.
13. Ελένη Χουάιτ, *Testimonies for the Church*, τόμος 5^{ος}, σελ. 491.